

Punt de vista

El català no serà oficial a la Unió Europea, però gràcies, Zapatero!

El grup parlamentari d'ERC va investir president José Luis Rodríguez Zapatero a canvi que el català fos oficial a Europa. O, almenys, això van dir. CiU va rectificar, amb penes i treballs, l'opinió majoritària de les seves bases i va fer campanya pel sí a la Constitució Europea perquè Zapatero els havia promès el mateix.

Doncs no. El català no serà oficial a Europa. Hi haurà un reconeixement mínim i sempre a través d'una oficina de l'estat espanyol. És a dir, podrem enviar un document en català però no a Brussel·les, sinó a Madrid. Allà, uns funcionaris el traduiran al castellà i, ara sí, el faran arribar a les institucions europees. De fet, ja havien promès poc perquè el Govern de Madrid mai no ha plantejat una oficialitat equivalent a la del lituà, el maltès o el castellà, sinó un reconeixement per la via reglamentària del català, el basc i el gallec. Però tampoc no s'ha arribat a això. El que s'ha aprovat és res? No. És una mica més que no res, però sense arribar a poc.

Com també és més que no res la nova campanya de la Generalitat de baix. "En valencià, naturalment", que van presentar els consellers Font de Mora i González Pons. La foto —no és un fotomuntatge nostre, ho jurem— és més que informació gràfica, és una metàfora de

la política lingüística que ha seguit la Generalitat Valenciana des de fa molts anys. Ja ens imaginàvem que aquesta era la seva actitud respecte a la normalització lingüística, però, fins ara, se'n fotien en la intimitat. "És la campanya més important que farem en tota aquesta legislatura", va dir Esteban González Pons, conseller de Relacions Institucionals. Millor, perquè ens ima-

ginem la sèrie de gestos que vindrien al darrere i al final se'ns acabaria el sentit de l'humor. I mira que en tenim...

Tots els que fem servir aquesta llengua per parlar i, fins i tot, per llegir vam dedicar alguns minuts a parar atenció sobre la figura de Jesús Moncada, un escriptor excepcional que ha portat la universalitat de Mequinensa al català i a quinze llengües més.

GENERALITAT VALENCIANA / JORDI PLAY / EFE

Aquesta setmana val la pena llegir el que ha escrit, sobre Moncada i la Franja, Anna Sàez, la nostra corresponsal de Ponent.

I la política catalana, com sempre. O, potser, una mica pitjor. Dimecres, a la ponència de l'Estatut, el PSC va presentar un nou redactat de competències molt generalista, que contravé l'esperit de "blindatge" que havia estat el mètode de treball unitari fins ara. La proposta dels socialistes va generar un recel immediat de CiU, ICV i ERC, que van començar a notar una intensa pudor de sofre quan el PP s'hi va afegir immediatament i amb entusiasme. Ja en parlarem, de tot plegat.

Mentrestant, l'Espanya del PP ha descobert el pancartisme com a mètode d'acció al carrer. Vint bisbes disposats a manifestar-se no és qualsevol cosa. A més, algunes d'aquestes pancartes han arribat a interferir en el debat polític. A Salamanca un senyor jubilat se'n va fer una amb el nom de Josep-Lluís Carod-Rovira i un taüt, i n'hi va haver una altra que reclamava, directament, que el president d'ERC fos afusellat. Els republicans van posar el crit al cel i un paper al jutjat de guàrdia, amb la intenció d'allargar una mica més aquesta dialèctica PP-ERC que ja s'han adonat que dóna bastants més vots que la col·laboració ERC-PSOE. Tot un símptoma.

Com també és indicatiu que un partit fundat els anys trenta, UDC, hagi acabat definint-se, dissabte passat, com a "sobiranista" i, consegüentment, partidari del reconeixement del dret a l'autodeterminació. Ni el mateix Josep Antoni Duran i Lleida no s'ho hagués imaginat fa un temps. O no?

Salvador Cot

Perfil

Benigno Blanco, del PIHN a les protestes contra el matrimoni gai

La manifestació en contra dels matrimonis d'homosexuals l'ha organitzada el Foro de la Familia, al capdavant del qual hi ha, en el "modest" càrrec de vicepresident, Benigno Blanco. Qui ara mobilitza culs d'església va ser el cervell que va planificar els transvasaments de l'Ebre i el Xúquer-Vinalopó, com a primer secretari d'Estat d'Aigües del Govern Aznar. En aquell moment,

Benigno ja en sabia molt, d'aigua. Va acceptar el nomenament quan era cap dels serveis jurídics d'Iberdrola, la mateixa empresa hidroelèctrica que havia d'obtenir beneficis molt nets del transvasament. Ningú no recordà que la llei d'incompatibilitats d'alts càrrecs prohibeix exercir un lloc de responsabilitat a qui pugui beneficiar l'empresa on ha treballat. Benigno, que després va accedir a la secretaria d'estat d'Infraestructures, també va ser acusat de prevaricació en la construcció de l'embassament de Santaliestra, a l'Aragó. Amb aquest currículum, Blanco ha impulsat ara el transvasament de catòlics ultraconservadors als carrers de Madrid. I, aviat, un embassament d'aigua beneïda.

À. M.

Ferrmed, l'eix viable

El secretari general de Ferrmed, projecte que proposa un eix ferroviari per tot l'Arc Mediterrani fins al nord d'Europa, Joan Amorós, va defensar el passat divendres la viabilitat d'aquesta iniciativa en la taula rodona "Castelló-Taragona, l'eix mediterrani pendent", organitzat per l'Institut Ignasi Villalonga. Amorós va recordar que l'eix proposat per Ferrmed, que parteix des d'Algesires per arribar a Duisburg, travessant tot l'Arc Mediterrani, "és l'únic viable perquè no té cap desnivell que l'impossibilita tècnicament". "En canvi, el que passa per Madrid hauria de fer front a 1.000 metres de pendent", va assegurar el secretari general de Ferrmed en al·lusió a les informacions fetes públiques aquesta setmana segons les quals la CEOE i diversos operadors ferroviaris aposten per un eix ferroviari que, des d'Algesires, travessa el centre de la Península, aïllant el País Valencià. Davant d'aquesta proposta, Amorós va recor-

dar que la influència directa de Ferrmed arriba a 90 milions de persones, la qual cosa representa el 21% del PIB de la Unió Europea. La Confederació Empresarial Valenciana també va mostrar el seu rebuig a la proposta de la CEOE i els operadors ferroviaris al llarg de la setmana.

El diari electrònic 'Vilaweb' celebra els deu anys de vida

Vilaweb, el quart diari en línia de l'estat espanyol, segons l'Estudio General de Medios, ha complert deu anys d'existència. El 14 de juny del 1995, Vicent Partal, Assupció Maresma i Joan Subirats van crear La Infopista, un dels primers directoris locals del món per Internet i el primer en català. Dos anys després, aquest cercador donà pas a *Vilaweb*, un diari electrònic que avui dia té gairebé 1 milió de visites mensuals. Per commemorar el desè aniversari, *Vilaweb* va organitzar el 17 de juny a Barcelona un congrés internacional de periodisme a Internet amb la participació, entre altres, de Paul Brannan, sotsdirector de BBCnews i Michael Maier, director de *Netzeitung.de*, un dels diaris electrònics més importants d'Alemanya i que té un funcionament semblant a *Vilaweb*.